

Серед церкви став багач,
Світло поправляє.
І на нім кожух, кожух,
Аж очі вбирає.

Та і сам він не худий,
Аж труситься сало...
Глянув вбогий із кутка
Та й заздрісно стало.

«Ет, не знає , - каже, - Бог,
Кому щастя дати...
От, якби то так мені
Кожух такий мати,

То, здається, що б прийшов
У церкву до лиха
Та лиш став би я, стояв
Та бздикав би стиха.»